

Justitsministeren (Nellermann): Jeg skal først bemærke med Hensyn til de ikke synderlig omtvistede Paragrafer i det foreliggende Lovforslag, at jeg vel kan erkjende, at der maaske kan være Trang til enkelte Tydeliggjørelser i § 4, navnlig i Retning af at afgjøre, om det skal være de midlertidige Bestyrere af Boet eller Skifteretten, der skulle realisere Pantet, naar Spørgsmaal herom maatte opstaa forinden Kuratorvalget. Derimod tror jeg ikke, det lader sig gjøre uden store og vidtgaaende Forandringer i Lovgivningen at indføre den Regel, som i og for sig maaske kunde være hensigtsmæssig nok, at Boet skal være berettiget til at sælge den pantsatte faste Eiendom ubehæftet. Det er ganske vist, at under en anden Ordning af det hele Forhold kan man nok komme hertil, og det er jo ogsaa i Grunden Tanken i Processreformforslaget, at man skulde være berettiget dertil; men dersom det skulde være Tilfældet, maatte tillige den nuværende Lovgivning underkastes den Forandring, at Pantthavere maatte kunne tvinges til at gaa ind under Konkursbehandlingen og være forpligtede til at anmeldte sine Fordringer i Boet og forpligtede til at søge dem fyldestgjorte gennem Konkursbehandlingen, hvilket de ikke ere efter de bestaaende Regler. Jeg skal imidlertid ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal, som jo vel næppe egner sig til at drøftes i en større Forsamling, i alt Fald ikke, uden at det er forberedt ved en Udvalgsbetænkning eller deslige. Hvad det egentlige omtvistede Spørgsmaal angaar, nemlig § 2 i det foreliggende Lovforslag angaaende den Endring, som er foreslaaet i den bestaaende Konkurslovs § 66, skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at her er jo ikke Spørgsmaal om det almindelige Princip, at alle Fordringshavere uden Hensyn til deres Fordrings Størrelse skulde have lige Meget at sige med Hensyn til Konkursboets Behandling. Det er der ikke Tale om. Et saadant Princip hviler paa den Betragtning, at den lille Fordring kan for den mindre Bemidlede være ligesaa Meget værd som den store for den større. Det er ikke gjældende i Konkursloven; den erkjender inavere det samme Princip, der maa anses for at være gjældende for Interessentkabsforhold, nemlig at det Modsatte er Tilfældet, at Fordringens Størrelse kommer i Betragtning; det gjælder om alle øvrige Beslutninger, der tages under Boets Behandling. Her er kun Spørgsmaal, om der er tilstrækkelig Grund til at lade en anden Regel gjælde med Hensyn til Valg af Kurator og Kreditorudvalg. Naar der i Konkursloven af 1872 er opstillet den Regel, at

der ikke tages Hensyn til Fordringens Størrelse, var det egentlig ikke, fordi man mente, at det Princip burde gjenneføres, at den lille Fordring skulde have lige saa Meget at sige som den store Fordring, men nærmest fordi man mente, at det paa det tidlige Stadium af Boets Behandling ikke vilde være muligt eller i alt Fald forbundet med store Vanstueligheder at afgjøre, hvor stor enhver Fordring skulde anses for at være. Derfor mente man, at det var rettest at lade dem vælge uden Hensyn til Fordringens Størrelse. Det er jo for Resten ikke altid saa, at en mindre Fordring er i Hænderne paa Smaafolk. Det kan meget godt hælde, navnlig i Handelsboer, at det er store Folk, der have smaa Fordringer. Jeg skjønner derfor ikke, at hele dette Spørgsmaal egentlig har Noget med de politiske Principer at bestille, eller at her er Grund til at bringe Ordene „aristokratisk“ og „demokratisk“ frem; men det forekommer mig, at det her bliver et rent Hensigtsmæssigheds-spørgsmaal, et Spørgsmaal om, hvad der er det Rigtigste med Hensyn til at betrygge en forsvaret Behandling af Boet. Nu er der Ingen, der siger eller anser over, at der er noget Umoralsk i, at Fallentens Sagfører i Reglen bliver valgt til Kurator; det er det forjaavidt ikke, naar det iøvrigt gaar lovligt til. Derimod er der dem, der mene, at det ikke er heldigt for Kreditor, som dog er Hovedpersonen i Fallitboet, at Fallentens Sagfører er Kurator i Boet, idet det nemlig ikke kan være Andet i et Fallitbo end, at der er en Modsatning mellem Fallentens Interesser og Kreditorernes Interesser paa mange Punkter. Derfor har man ment, at en Ordning, der faktisk fører til det Resultat, at i Reglen Fallentens Sagfører bliver Boets Kurator ikke var heldig og navnlig ikke var heldig for Kreditorerne. Det er meget rigtigt, at Fallenten er en meget vigtig Person i Boet, det er han nok, men han er kun en vigtig Person i Boet med Hensyn til at give Oplysninger om Boets Forhold og give Forklaring om sine Transaktioner og Sligt, og i den Henseende fordrer ogsaa Lovgivningen hans Medvirkning, men derimod ser jeg ikke, at der deraf kan følge, at han kunde have nogen Stemme i Boet. Forøvrigt skal jeg ikke komme ind paa de fremførte Betragtninger om Sagførerstanden og deslige. Den Udtalelse, som her foreligger, er jo fremkommet paa et tidligere Standpunkt, hvor jeg ikke tror, at de Bemærkninger, den ærede Taler fremkom med, passede, om de end maatte passe, som Forholdene er nu, hvilket jeg forøvrigt ikke veed og